

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Август 2026 г.

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ.....	2
ЦЪРКВАТА – ЧАСТ 2 ОТ 2	2
БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ.....	17
ИСУС И ТОМА	17
ПЪРВИЯТ ХРИСТИЯНСКИ МЪЧЕНИК	20
ПАВЕЛ ГОВОРИ НА НАРОДА	23
ПАВЕЛ НАСЪРЧАВА ТИМОТЕЙ	26
ЛИДИЯ, ТЪРГОВКА НА ПУРПУР	29
„ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ“	32
ВИДЕНИЯ ОТ ГОСПОДА.....	32

Следете текста в Библията си!

Църквата – Част 2 от 2

***„И [Христос] е главата на тялото, църквата; Той е началото, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко.“
Колосяни 1:18***

В първата част от нашето разглеждане на темата „Църквата“, която се появи в миналогодишния брой на Списание Зора, обърнахме внимание на библейското значение на думата „църква“, как тя е възникнала след Първото пришествие на Исус и изискванията за това да станеш неин член. Обсъдихме също какво означава да бъдеш „кръстен в Христа“, символиката на водното кръщение и църковната организация, както е представена в Библията.

В броя от този месец ще продължим да разглеждаме тази тема. Важните теми, които ще бъдат обсъдени на следващите страници, включват: ролята на дванадесетте апостоли и другите служители на църквата; мисията на църквата; както и небесната и земната фази на Божия план за спасението на цялото човечество от греха и смъртта чрез Христос.

Дванадесетте апостоли

Според Божия замисъл цялата църква, започвайки от Петдесетница, трябваше да бъде обслужвана от дванадесет апостоли, назначени от Бога. (Откровение 21:10, 14; Ефесяни 2:19, 20) В съответствие с това Исус избра дванадесет

души, които да бъдат с Него по време на Неговото служение, за да могат да получат лично обучение и наставления от Него. Това бяха Петър, Андрей, Яков, Йоан, Филип, Вартоломей, Тома, Матей, Яков, синът на Алфей, Тадей, Симон и Юда. Матей 10:2-4

Юда, както знаем, се оказа невярен, а Писанията посочват, че Павел беше избран от Господа да заеме мястото му. В Деяния на апостолите 1:23-26 се разказва за усилието на останалите единадесет апостоли да изберат един, който да заеме мястото на Юда. Те се спряха на Матия. Това обаче беше направено, преди да получат Светия Дух, и няма доказателства, че Господ е одобрил избора им. Името на Матия не се споменава повече след това.

Думата „апостол“ [гръцки: „apostolos“] означава „изпратен“, делегат или посланик на Евангелието. От тази широка гледна точка всеки християнин е апостол, защото всички ние сме „посланици на Христос“. (2 Коринтяни 5:20) Всъщност гръцката дума „apostolos“ се използва в Библията и по отношение на други лица, освен дванадесетте избрани апостоли. (Йоан 13:16; Филипяни 2:25) Това обаче не означава, че те са заемали същата висока позиция на власт в църквата, каквато е била дадена чрез божествено назначение на онези, специално избрани от Господа.

В Йоан 17:12 Исус нарича дванадесетте божествено назначени апостоли онези, които Небесният Му Отец Му е дал. Тези специални апостоли не са се избрали един друг за тази

длъжност, така че не са имали власт да изберат Матия да заеме мястото на Юда. Точно както Господ беше избрал останалите, така и в своето време и по свой начин след възкресението Си Той избра Павел и му даде власт като един от дванадесетте.

Дванадесетте апостоли бяха нещо повече от просто проповедници на Евангелието. Те бяха чудесно вдъхновени от Светия Дух, което им даде възможност да говорят и пишат посланието на Божието Свещено Слово с авторитет и точност. Тяхното слово беше и все още е божествено послание към всеки християнин. Именно поради тази авторитетна позиция, която те заемат в организацията на църквата, завършената църква се оприличи на град. Показано е, че този символичен град има дванадесет основни камъка, а върху тези камъни са изписани имената на „дванадесетте апостоли на Агнето“. Откровение 21:14

Други служители

В Ефесяни 4:11 апостол Павел ни съобщава, че Господ е осигурил и други служители в църквата. Освен апостолите, Той е назначил пророци, евангелисти, пастири и учители. Петър говори за авторите на Стария Завет като за Божии „свети пророци“. (2 Петрово 3:2) Те са писали, „вдъхновени от Светия Дух“, затова християнинът трябва да приема думите им, както и тези на апостолите, като авторитетни. 2 Петрово 1:21

Когато обаче Павел говори за пророците като служители в църквата, той използва термина в

много по-широк смисъл, отнасяйки го към публичните проповедници на Евангелието. (1 Коринтяни 12:28; Ефесяни 4:11; Деяния на апостолите 11:27, 28; Деяния на апостолите 15:32; Деяния на апостолите 21:10, 11) Тези пророци, евангелисти, пастори и учители са всички незаменими служители в църквата, но не са вдъхновени, както бяха дванадесетте апостоли, нито са назначени по същия чудотворен начин, както бяха апостолите.

Изразът в Новия Завет „поставиха ... старейшини във всяка църква“, според гръцкия текст „“, по-точно се отнася до „протягане на ръка“, както при гласуване. (Деяния на апостолите 14:23) Ясното значение е, че по-нисшите служители на църквата, както старейшините, така и дяконите, трябваше да бъдат избрани чрез гласуване от събранието, на което трябваше да служат.

Библейският термин „старейшина“, който също се среща в горния стих, се отнася по принцип за мъже, които служат на църквата в духовно отношение. Пастор, учител, евангелист или пророк като публичен тълкувател би попаднал под общото наименование „старейшина“. Гръцката дума „presbuteros“, от която е преведена в Деяния на апостолите 14:23, означава човек, който е зрял. В църквата тя би описала човек, който е признат за твърд във вярата и духовно зрял по опит.

Думата „епископ“ се използва и в Новия Завет и се отнася за мъже, избрани от църквата да служат. Гръцката дума „episkopos“, от която е

преведена, означава „надзирател“ или „наблюдател“. Всички старейшини по право, според възможностите и способностите си, са надзиратели в църквата. Тяхно задължение е да бдят над Божието стадо и да се грижат за нуждите му, особено в духовно отношение. 1 Тимотей 3:1,2; Тит 1:7

Думата „дякон“ също се среща няколко пъти във връзка с устройството на ранната църква. Тя е превод на гръцката дума „диаконос“, която означава „да изпълнява поръчки“ или „да се грижи за“. Писанията посочват, че дяконите са били „хора с добро име, пълни със Светия Дух и мъдрост“, назначени да помагат с материалните нужди на църквата. Първите от тях, които бяха назначени, бяха в църквата в Ерусалим. Деяния на апостолите 6:2-4; 1 Тимотей 3:8-13

Библейските изисквания за онези, които могат да бъдат избрани от църковното общество да служат като старейшини, епископи и дякони, са изложени от Павел в 1 Тимотей 3:1-13. В тези изисквания изразът „способен да учи“ предполага правилно разбиране на Истината за Божия план, както е преподадена в Библията. Всяка група от посветени вярващи, голяма или малка, в която има братя, отговарящи на тези изисквания, е упълномощена от Писанията да ги избере за тези служения. Когато това се направи, тези назначения се признават от Господа.

Писанията ясно посочват, че никоя група християни не се нуждае от оторизация от „майка-църква“, за да избира служители, да провежда събрания и да продължава делото на Господа. По същия начин църковните общини не е

необходимо да бъдат големи, за да упражняват своята свобода в това отношение. Библейските записи сочат, че много от църквите, или групите християни, през апостолските времена са били организирани в домовете на вярващите и са провеждали редовните си събрания в тези домове. (Римляни 16:5; 1 Коринтяни 16:19; Колосяни 4:15) Същото се прави и днес. Сега, както и в миналото, Господ обилно благославя онези, които намират други, с които могат да сътрудничат като група – или, в библейския смисъл, като църква. Те могат да избират свои собствени служители чрез простия метод на вдигане на ръка. Не е необходим списък на членовете, нито такъв е одобрен от Писанията.

В Библията няма много данни, които да посочват естеството на събранията, провеждани от различните групи в ранната църква. Разбира се, апостолите и другите понякога изнасяха проповеди. Въпреки това, ползотворни събрания могат да се провеждат, дори и да няма никой, който да е квалифициран да изнесе проповед. Събранията за изучаване на Библията, както тематични, така и контекстуални, в които всички присъстващи имат възможност да изразят своите мисли и да задават въпроси, са много полезни. Старейшината, ако е избран такъв, трябва да се грижи за поддържането на реда по време на изучаването. Срещите за молитва, хвала и свидетелства също са духовно ползотворни за онези, които се стремят сериозно да познават и да изпълняват Божиата воля.

Мисията на църквата

Настоящата мисия на църквата е тройна. Първо, тя е за усъвършенстването [гръцки: пълното подготвяне] на светиите за бъдещо служение. (Ефесяни 4:12, 13) Второ, тя е да развие във всеки член плодовете и благодатта на християнския характер. (Галатяни 5:22, 23; 2 Петрово 1:5–8) Трето, тя е да бъде Божият свидетел пред света относно Христовото царство на благословения, което вече е толкова близо. Матей 24:14

В първата част от разглеждането на тази тема отбелязахме думите на Исус към Петър: „На тази скала ще съградя Моята църква.“ (Матей 16:18) Това, което се „съгражда“ в подходящото време, достига завършеност. Не е Божият замисъл „съграждането“ на църквата да продължава вечно. Следователно не става въпрос всички, които някога ще получат спасение чрез Христос, да станат членове на църквата. Самото значение на думата „църква“ [гръцки: „екклесия“] е „извикване“, което противоречи на тази концепция за Божия замисъл в настоящия момент. Църквата се „извиква“ от света. (1 Коринтяни 1:26; 1 Петрово 2:9) Тя ще бъде „малобройна“, „малко стадо“. (Матей 7:13, 14; Матей 22:14; Лука 12:32) Божият план не е да обърне целия свят към вярата до идването на обещаното Му царство. Матей 6:10

„Ти си Христос“, свидетелства Петър, „Синът на живия Бог.“ (Матей 16:16) Този израз свързва Исус с месианските обещания от Стария Завет и показва, че Петър правилно е разпознал в Исус Този, когото Бог е изпратил да изпълни тези

обещания. За да видим ясно пълния Божий замисъл чрез църквата, е от съществено значение да имаме предвид старозаветните обещания относно Христос; защото църквата е призвана от света, за да бъде свързана с Него в изпълнението на тези обещания. Бог каза на Авраам: „В потомството ти ще бъдат благословени всички народи на земята.“ (Битие 22:18) В Галатяни 3:16 Павел ни уведомява, че това „потомство“ на обещанието е Христос. Апостолът ни дава допълнителна информация относно потомството на обещанието. В Галатяни 3:27 и 29 четем: „Всички вие, които сте се кръстили в Христос, сте се облекли в Христос. ... И ако сте Христови, тогава сте потомство на Авраам и наследници според обещанието.“ Ето несъмнено доказателство, че онези, които чрез пълно посвещение да вършат Божията воля стават членове на църквата, която е тялото на Христос, и остават верни до смърт, ще бъдат част от обещаното „потомство“, чрез което всички хора ще бъдат благословени. Откровение 2:10

Създаването на църквата не е завършването на Божия замисъл спрямо човешките деца. То е само началото на Неговия план да благослови човечеството. В Яков 1:18 ни се казва, че църквата е „нещо като първи плодове“ на Божиите създания. Този израз се използва и в Откровение 14:4 и се отнася за онези, които са свързани на небето с Христос Исус, „Агнето“, на символичната планина Сион, небесната фаза на Божието царство. Откровение 14:1; Евреи 12:22, 23

В 15-та глава на 1 Коринтяни Павел посочи много ясно, че надеждата за живот както за църквата, така и за света зависи от възкресението на мъртвите. Ако няма възкресение на мъртвите, твърдеше той, „тогава и онези, които са заспали в Христос, са загинали“. (1 Коринтяни 15:18) Въпреки това той ни даде увереност във възкресението и възможността всички да придобият вечен живот, като каза: „Както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще бъдат оживени.“ 1 Коринтяни 15:22

След това Павел показва, че във възкресението трябва да има определен ред или последователност. „Всеки човек по своя ред: Христос като първи плод; след това онези, които са Христови, при Неговото пришествие.“ (1 Коринтяни 15:23) „Първите плодове“, за които се говори, са църквата. След това по-правилният превод на гръцкия текст би бил: „След това онези [всички, които не са част от църквата, всеки по своя ред], които станат Христови по време на Неговото присъствие.“ Думата „пришествие“ в този стих е преведена от гръцката дума „Парусия“, която означава „присъствие“. Това е препратка към хилядата години на Христовото царство, когато Той и църквата Му ще царуват с цел да унищожат греха и смъртта и да дадат на цялото човечество възможност да приеме дара на живота, осигурен от пролятата Му кръв.

По-нататъшното изявление на Павел, което следва веднага след това, е ясно: „Тогава ще настъпи краят, когато Той предаде царството на Бога, тоест на Отца; когато унищожи всяко господство, всяка власт и сила. Защото Той

трябва да царува, докато не постави всички врагове под нозете Си. Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта.“ (1 Коринтяни 15:24-26) Това е великата, крайната цел на Бога, която ще бъде осъществена чрез Христос и църквата — „последващото“ благословение от „“, което ще достигне до цялото човечество, когато изграждането на църквата бъде завършено.

Небесно и земно

В учението си за възкресението Павел разкрива, че някои ще получат небесни тела, а други — човешки, или земни тела — като определящият фактор във всеки случай е видът на „семето“ или „голото зърно“, което се засява. (1 Коринтяни 15:37, 38) „То“ или „голото зърно“, за което говори Павел, е просто идентичността, съвкупността от мислите и характера на човек през целия му живот.

На онези, които са напълно посветени на изпълнението на Божията воля и са погребани с Христос в жертвена смърт, при възкресението им ще бъде дадено „небесно“ тяло. (1 Коринтяни 15:40) Това зависи от това дали те живеят в „нов живот“ през оставащите години от настоящия си земен живот. (Римляни 6:4) По време на своето земно пътуване те се научават да насочват „сърцата си към нещата горе“; надеждите им са небесни; чрез вяра те символично пребивават заедно с Христос „в небесните места“. (Колосяни 3:2; Ефесяни 1:3) По този начин, докато все още са в плът, те „сеят“ духовни качества. При възкресението те получават небесна награда.

Повечето хора обаче не се интересуват от духовни неща. Това не означава, че те непременно са нечестиви. Повечето от тях не са. Те обичат добрите неща на земята, защото са създадени като човешки, земни същества, и Бог не ги осъжда за това, че не се стремят към небесни неща. В самата природа на нещата е заложено, че тези хора при смъртта си „засяват“ земен характер и в резултат на това ще бъдат възкресени от мъртвите като човешки същества, с „земни тела“. 1 Коринтяни 15:40

Говорейки за възкресението на църквата, описано по-късно в Откровение 20:6 като „първото възкресение“, Павел обясни: „Посява се в тление; възкресява се в нетление; посява се в безчестие; възкресява се в слава; посява се в немощ; възкресява се в сила; посява се естествено тяло; възкресява се духовно тяло.“ 1 Коринтяни 15:42-44

Към това Павел добавя: „Има естествено тяло, и има духовно тяло.“ (1 Коринтяни 15:44) С други думи, той иска да ни помогне да разберем, че когато описва промяната в природата, която ще преживеят онези, които участват в „първото възкресение“, той не подразбира, че те са единствените, които ще бъдат възкресени от мъртвите, защото цялото човечество ще бъде възстановено от смъртта, само че те ще получат естествени, земни, човешки тела.

Павел продължава своето учение, като казва: „Първият човек е от земята, земен; вторият човек е Господ от небето. Както е земният [тези, които умират с човешки надежди и желания], такива са и земните [във възкресението]; и както е

небесният [тези, които сега насочват своята любов към небесните неща], такива са и небесните [във възкресението].“ 1 Коринтяни 15:47,48

Павел завърши този урок за възкресението, като каза: „Това тленно трябва да се облече в нетление, и това смъртно трябва да се облече в безсмъртие. И когато това тленно се облече в нетление, и това смъртно се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне написаното: „Смъртта е погълната от победата. О, смърт, къде е твоето жило? О, гробе, къде е твоята победа?“ 1 Коринтяни 15:53-55

Така, с няколко думи, Павел представя както надеждата на църквата, така и надеждата на света. Надеждата за възкресение на църквата е „слава, чест и безсмъртие“. (Римляни 2:7) Никой човек не притежава безсмъртие по природа. Това е награда, която ще бъде дадена на онези, които вярно следват стъпките на Христос до смърт. В Откровение 2:10 четем: „Бъди верен до смърт, и Аз ще ти дам венеца на живота.“

Призванието и подготовката на тези хора за осъществяването на тази славна надежда в първото възкресение са дело на Бога чрез Светия Дух през настоящия век, от Петдесетница насам. Павел обяснява обаче, че когато това се осъществи и последният член на църквата, или „тялото“, на Христос влезе в славата, тогава ще дойде времето за изпълнението на онези славни обещания от Стария Завет относно унищожаването на смъртта: „О, смърт, къде е

твое то жилище? О, гробове, къде е твоето победище?“ 1
Коринтяни 15:55; Исайа 25:8; Осия 13:14

Павел, цитирайки Исайа и Осия, ни уверява в божествения замисъл да се унищожи великият враг на човека – Смъртта – и гроба. Думата „гроб“, както е използвана в Осия 13:14, е превод на еврейската дума „шеол“ и е еквивалент на гръцката дума „хадес“ в Новия Завет. Тези думи са преведени както като „гроб“, така и като „ад“ на различни места, но значението, което те обозначават, особено думата „гроб“, просто се отнася до състоянието на смъртта или забравата, а не до буквално място на мъчения. (Еклисиаст 9:10; Псалтир 115:17; Деяния на апостолите 2:31) По този начин разбираме божествения замисъл спрямо човечеството, за който Исус говори, когато каза, че „портите на ада“ – гроба, смъртта – няма да надделеят над църквата. Матей 16:18

Каква чудесна увереност! През цялото време на господството на греха и смъртта адът — гроба или гробницата — продължава да отнема жертвите си, но в Откровение 1:18 Исус ни казва, че Той притежава „ключовете“ на ада. Той придоби тези ключове — правото да отключи портите на ада — чрез собствената Си смърт като Изкупител на човечеството. Когато църквата Му бъде напълно изградена, тя ще бъде съучастница с Него в даряването на обещаните благословения на живота на цялото човечество.

Фактът, че междувременно толкова много милиони продължават да отиват в смъртта, в библейския ад, няма да ги лиши от тези благословения. Портите на ада не надделяха

над Христос; те няма да надделеят над църквата Му; няма да надделеят над останалата част от света; и няма да надделеят над Адам и всички, които са умрели след Адам. Чрез божествена сила тези порти ще бъдат широко отворени и всички затворници на Смъртта ще бъдат освободени! Исаия 42:7; Исаия 49:9; Исаия 61:1; Лука 4:18

Това, следователно, ще бъде бъдещото дело на църквата. Какво славно дело ще бъде това! Какъв стимул трябва да бъде това сега, за да се докажем верни на Господа. Няма по-голям мир или радост, които човек може да изпита, от тези, които произтичат от единението с Небесния Отец и от воденето на живот на пълна преданост към Него. Наистина, има изпитания, но както ни напомня Павел, те всъщност са „леки страдания“, траещи „само за миг“, в сравнение с „вечното тегло на славата“, което Господ е обещал. 2 Коринтяни 4:17,18

Това е благословена привилегия да бъдем причислени към „избраните“, към църквата, в днешно време. Със сигурност Бог благославя Своя народ, особено като му разкрива красотите на Своя план за спасение. Колко сме благодарни, че чрез Христос и Неговата църква целият свят ще има възможност да се радва на благословенията, които Господ е предвидил за него — благословения на възстановяване, както ги описва Петър, „за които Бог е говорил чрез устата на всичките Си свети пророци от създаването на света“. Деяния на апостолите 3:21

Предвид хармоничния и изпълнен с любов Божий план за спасение както за църквата, така и за света, чрез който някои от красотите вече са ни разкрити в Неговото Слово, ние можем добре да разберем и да споделим чувствата на великия апостол Павел, когато той написа: „О, колко са велики Божиите богатства, мъдрост и знание! Колко невъзможно е за нас да разберем решенията Му и пътищата Му! Защото кой може да познае мислите на Господа? Кой знае достатъчно, за да Му дава съвети? И кой Му е дал толкова много, че да трябва да Му се отплаща? Защото всичко идва от Него и съществува чрез Неговата сила и е предназначено за Негова слава. Всяка слава да бъде на Него завинаги! Амин.“ Римляни 11:33-36

Библейски уроци

Урок за 2 август

Исус и Тома

Ключов стих: „Тогава Той каза на Тома:
„Постави пръста си тук; виж ръцете Ми.
Простри ръката си и я сложи в ребрата Ми.
Престани да се съмняваш и повярвай.
Йоан 20:27

Избрани стихове:
Йоан 20:24-29

Апостол Тома често е наричан „Съмняващият се Тома“. Днешният урок обаче представя един ученик в процес на духовно израстване. Тома не беше присъствал при първото явяване на Исус пред останалите ученици (Йоан 20:24). Когато другите свидетелстваха: „Видяхме Господа“, Тома потърси доказателство, преди да може да приеме разказа на братята си. (Йоан 20:25) Той искаше сам да види белезите от пироните и да докосне раните. Това може да звучи сурово, но е и човешко. След скръбта човек често може да се страхува да не бъде подведен от възродената надежда. Тома не беше склонен сяпа да приеме твърдението, че Исус е възкръснал. Той искаше да има среща от първа ръка, както другите бяха преживели. Йоан 20:19,20

Осем дни по-късно учениците отново бяха вътре, с затворени врати. (Йоан 20:26) Възкресението на Исус не беше изтрило страха им мигновено. Въпреки това Исус дойде и каза: „Мир на вас.“

Тези нежни думи на Учителя щяха да се превърнат в обичаен поздрав в новозаветните послания на Йоан, Петър и Павел към ранната църква. Преди да се обърне към Тома, Исус успокои тревогата в стаята, като същевременно даде ценен урок. Вярата не означава да се преструваме, че не се страхуваме; тя е доверие във възкръсналия Христос, Който влиза през вратата на сърцата ни.

След това Исус се обърна към Тома и повтори думите от нашия ключов стих: „Положи пръста си тук, ... протегни ръката си“, като по този начин отрази собствените критерии на Тома за вярата. (Йоан 20:27) Тома не беше единственият, който в началото се съмняваше, че Исус е възкръснал. В деня на възкресението на Исус всички ученици се съмняваха. Те не повярваха на разказа на жените. Лука 24:11

Евангелието на Лука дава следния допълнителен разказ: „Самият Исус застана сред тях и им рече: „Мир вам.“ Но те се уплашиха и се изплашиха, като помислиха, че виждат дух. А Той им рече: „Защо се смущавате? И защо се пораждат мисли в сърцата ви? Вижте ръцете Ми и краката Ми, че Аз съм; докоснете Ме и вижте; защото духът няма плът и кости, както виждате, че Аз имам.“ И като каза това, им показва ръцете и краката Си. А те все още стояха там в недоверие, изпълнени с радост и учудване. Тогава Той ги попита: „Имате ли тук нещо за ядене?“ Лука 24:36-41

Посланието на Исус към всички ученици и към нас е същото, както това, което Той отправи към Тома: „Не бъди невярващ, а вярващ.“ (Йоан

20:27) Съмнението може да доведе до объркване и болка, но тук въпросът беше за предаността. Щеше ли Тома да се довери на Исус или щеше да продължи да се въздържа? Вярата не е липса на въпроси; тя е по-скоро това да поверим живота си в ръцете на Исус, докато търсим отговори.

Тома не се въздържа, а отговори с възхитително изповядване пред възкръсналия Исус: „Моят Господ и мой Бог!“ (Йоан 20:28). Тук Тома не само призна възкресението на Исус, но и призна своя Учител за Господ. Исус завършва нашия урок с тези дълбоки думи, отправени към всяко поколение оттогава насам: „Блажени са онези, които не са видели, а са повярвали.“ (Йоан 20:29) Никога няма да можем да докоснем раните на Исус. Нека обаче проявим вяра и доверие в апостолското свидетелство, в действието на Светия Дух и в делото на възкръсналия Господ за изграждането на тялото на Христос.

Първият християнски мъченик

Ключов стих: „А Стефан, пълен с вяра и сила, вършеше големи чудеса и знамения сред народа.“

Деяния на апостолите 6:8

Избрани библейски текстове:
Деяния на апостолите 6:7-10; 7:1-60

Изглежда, че мъченичеството на Стефан е настъпило не много след Петдесетница, след период на бърз растеж на ранната църква. Този период на мир и растеж подготви вярващите за изпитанията, които скоро последваха. Смъртта на Стефан бележи началото на гоненията срещу църквата и илюстрира призива към последователите на Христос да останат верни дори до смърт. Откровение 2:10

Първоначално избран да помага в задоволяването на практическите нужди на общината, Стефан се оказа човек с изключителна духовна сила и талант. Той е описан като „пълен с вяра и със Светия Дух“ (Деяния на апостолите 6:5). Вярата, любовта и ревността му към Господа го превърнаха в ефективен свидетел на Истината. Мъдростта и духът му на святост бяха толкова забележителни, че противниците му не успяваха да го опровергават. Деяния на апостолите 6:10

Неспособни да опровергават неговите аргументи, враговете му го изправиха пред Синедриона чрез лъжливи и изкривени свидетелства. Въпреки че беше изправен пред обвинение, което можеше да доведе до смърт, Стефан не показва никакъв страх. Напротив, лицето му излъчваше спокойствие, чистота и увереност в Бога. Разказът посочва, че всички, които седяха в съвета, „видяха лицето му като лицето на ангел“. Деяния на апостолите 6:15

Речта на Стефан пред съвета, записана в Деяния на апостолите 7:2-53, показва както смелост, така и дълбоко познание на историята на Израил. В заключителните си думи той ясно обвини слушателите си, че се противопоставят на Бога и носят отговорност за отхвърлянето на Исус. (Деяния на апостолите 7:51-53) Вместо да се покаят, те се разяриха. Стефан остана непоколебим, дори когато гневът им се засили. На него му бе дадено видение за небесната слава и той заяви, че вижда Исус да стои отдясно на Бога. Това изявление подтикна обвинителите му да прекратят съдебния процес и да го екзекутират чрез камъни. Саул от Тарс беше присъствал и одобри този акт. Деяния 7:54-60

Докато умираше, Стефан се молеше както за себе си, така и за онези, които го убиваха, молейки се грехът им да не им бъде вменяван. В това той отразяваше духа на Христос. Стих 60 описва смъртта му като сън. Най-вероятно Стефан вярваше във възкресението и че ще бъде събуден от „съня“ на смъртта в подходящото време. Изразът „заспа с бащите си“

се среща почти четиридесет пъти в Стария Завет и се отнася до съня на смъртта.

Докато беше измъчван от Сатана, Йов помоли за облекчение в съня на смъртта до утрото на възкресението, като каза: „Бих искал да ме скриеш в гроб! Бих искал да ме покриеш, докато гневът Ти отmine! Бих искал да определиш времето, което да прекарам в гроба, и след това да ме изведеш отново!“ (Йов 14:13) Исус потвърди думите на Йов, като каза: „Всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му [на Човешкия Син] и ще излязат.“ Йоан 5:28,29

Вярното свидетелство на Стефан стана пример за по-късните вярващи. Макар преследването да приема различни форми, призивът да страдаме вярно за Христа остава. Стефан беше първият победител от християнската епоха, записан в Писанията след Петдесетница, който беше признат за верен, за да има дял в „първото възкресение“. (Откровение 20:6) Нека животът и смъртта му ни насърчават да говорим с благодат, да стоим с кураж и да държим погледа си насочен към Господа.

Павел говори на народа

Ключови стихове: „И той каза: Богът на нашите бащи те е избрал, за да познаеш Неговата воля, да видиш Праведния и да чуеш гласа от устата Му. Защото ти ще бъдеш Негов свидетел пред всички хора за това, което си видял и чул.“
Деяния на апостолите 22:14,15

Избрани стихове:
Деяния на апостолите 22:1-21

В днешния урок чуваме апостол Павел да разказва пред своите еврейски братя в Ерусалим за преживяването на своето обръщане към Христос по пътя за Дамаск. Божият избор на Саул от Тарс, чието име по-късно е променено на Павел, озадачи учениците на Господа, когато това се случи. Между водачите на ранната църква и Саул съществуваше открита враждебност, защото те го познаваха единствено като гонител на християните. Те не осъзнаваха, че мястото на раждането му, образованието му и произходът му го бяха подготвили за специалната му мисия сред езичниците. Той беше римски гражданин, добре образован, дълбоко религиозен и произхождаше от фарисейско семейство. Той беше ревностен по отношение на Закона и Божиите обещания към Израил. (Деяния на апостолите 26:2-5; Филипяни 3:4-6) Той не беше злонамерен, както го

възприемаше ранната църква – което е разбираемо –, а искрен и благочестив в действията си. Вярвайки, че християните се противопоставят на Мойсеевия закон, Саул ги преследваше с чиста съвест.

Тъй като Павел беше искрен, но духовно заслепен, Господ го спря, за да може да промени курса си. Ревността му беше пренасочена от преследване на църквата към служение на Христос и Неговите последователи. Това не беше обратът на един покварен човек, а поправянето на един честен човек. Бог сега щеше да го назначи като идеално подходящ да проповядва евангелското послание както на юдеите, така и на езичниците.

Бог не налага вярата на никого, а разкрива Своята Истина пред честните сърца. Саул беше сгрешил в преценката си, но беше прав в намерението си, затова Господ му отвори очите. Павел разказва, че по пътя за Дамаск ярка светлина от небето го обгърна и той падна, ослепял. Тогава чу: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ Когато попита кой говори, дойде отговорът: „Аз съм Исус от Назарет, Когото ти гониш.“ (Деяния на апостолите 22:6-8) Това показва колко тясно Христос се идентифицира със Своя народ. Да ги гониш, означава да гониш Него. Тази Истина трябва да ръководи поведението ни спрямо всеки член на тялото на Христос.

Саул веднага попита: „Какво да направя, Господи?“ (Деяния на апостолите 22:10) Това беше пълно предаване на волята му. Щом разбра истината за Христос, той беше готов да

отдаде живота си за Него. Същият отговор трябва да характеризира вярващите днес. Онези, които някога са били заслепени от заблуда, но са искрени, трябва да отговорят на истината с благодарност, ревност и живот, посветен на служение.

Господ изпрати Саул в Дамаск, където Анания, уважаван и благочестив ученик, научи, че този новоповярвал е бил специално избран да разпространява името на Христос пред езичниците, царете и Израил – и да страда заради това призвание. Саул не беше видял Христос в пълната Му божествена слава, но видя достатъчно, за да знае с увереност, че Исус е възкръснал и е прославен. (Деяния на апостолите 22:11-13) Анания беше този, който изрече думите от днешните ключови стихове на Саул, като го насочи към мисията му да проповядва Евангелското послание като „свидетел пред всички хора“.

Павел беше верен свидетел на това, което беше видял и чул. Същото трябва да важи и за нас. Първо трябва сами да разберем Истината, преди да можем да я споделим вярно с другите. Както Павел, нека се уповаваме на Божиата воля, докато свидетелстваме за евангелското послание.

Павел насърчава Тимотей

Ключов стих: „Затова ти напомням да разпалиш Божия дар, който е в теб чрез възлагането на ръцете ми.“

2 Тимотей 1:6

Избрани стихове:

2 Тимотей 1:1-14; 3:14,15

Въпреки че апостол Павел явно не е имал биологични деца, нежното му обръщение към Тимотей като „моя собствен син във вярата“ показва дълбочината на неговата привързаност. (1 Тимотей 1:2) Той считаше всички вярващи за свои духовни деца, а това чувство беше особено силно към Тимотей, който дълго и предано беше служил редом с него.

Думите на Павел от днешния урок са мъдър съвет за всички християни и особено за онези, които са нови в Истината. Те оказват още по-голямо въздействие върху онези, които са посветени на Господа и на Неговото служение и се стремят да бъдат полезни като Негови служители според талантите и възможностите си.

Тези думи са били отправени към Тимотей, когато Павел е бил затворник в Рим, малко преди смъртта си. Тимотей вече не е бил дете, а вероятно е бил на около четиридесет години, като е работил заедно с апостола в продължение на много години. По времето, когато е било

написано това писмо, Тимотей е служил на църквата в Ефес и там е получил посланията, които носят неговото име.

Павел се представя, като напомня на Тимотей за своето апостолство. Той стана свидетел на възкресението на Господа, след като му бе позволено да зърне Неговата славна личност по пътя за Дамаск. След това Павел получи поръчение да проповядва условията на Божието обещание за живот, дадено в Христос Исус. Деяния на апостолите 9:3-20; 22:14,15

Павел споменава чистата си съвест пред Бога, постоянните си молитви за Тимотей и желанието си да го види отново след раздялата им в Ефес. (2 Тимотей 1:3, 4) Осъзнавайки опасностите, които съпътстват една видна позиция, Павел насърчава Тимотей да остане смирен, верен и укоренен в Писанията. (2 Тимотей 1:13) Той трябваше да стои твърдо в силата, която Бог дава чрез Словото Си.

Павел също така напомни на Тимотей за искрената вяра и благочестието, които той беше наследил от майка си и баба си, като потвърди, че това наследство е положило солидна основа в сърцето му. (2 Тимотей 1:5) Други места от Писанията подчертават, че благочестивите родители могат да положат основа на характера на децата си, върху която да се изгради полезен живот. Второзаконие 6:6,7; Притчи 22:6; Ефесяни 6:4

Апостолът насърчи Тимотей да „разпали Божия дар“ в себе си — да го възроди с обновена енергия. Той също така предупреди Тимотей да

не се поддава на страха, като му напомни, че Божият дух не е дух на страх, „а на сила, на любов и на здрав разум“. (2 Тимотей 1:6,7) Такъв дух поражда смелост, любяща преданост към Бога и Неговия народ, както и мъдро преценяване при проявяването на ревност. Желанието на Павел беше всички Божии деца да придобиват все повече този дух, така че талантите им да се използват както безстрашно, така и мъдро в службата на Господаря.

В 2 Тимотей 3:14, 15 апостолът напомня на Тимотей, че е бил научен от Бога и че това учение е стигнало до него чрез „свещените писания“ на Стария Завет и чрез думите на Исус и Неговите вдъхновени апостоли. Точно както Тимотей е бил окуражен от Павел, нека и ние да се укрепим с тези думи на възлюбения апостол.

Лидия, търговка на пурпур

Ключов стих: „И една жена на име Лидия, търговка на пурпур, от град Тиатир, която почиташе Бога, ни слушаше; и Господ отвори сърцето ѝ, така че тя слушаше и приемаше това, което говореше Павел.“
Деяния на апостолите 16:14

Избрани стихове:
Деяния на апостолите 16:11-15,40

Днешният урок се отнася до въвеждането на Евангелието в Европа. След първото си мисионерско пътуване Павел се запозна със Сила. Павел реши, че е дошло времето за второ мисионерско пътуване през Сирия, Киликия, Дербе и Листра, като Сила се присъедини към него. В тези места те укрепиха вярата на онези, които вече бяха приели Господа по време на първото мисионерско пътуване на апостола. Деяния на апостолите 15:40,41; Деяния на апостолите 16:1,4

След като до този момент мисията бе увенчана с успех, Павел възнамеряваше да пътува на север и на изток през Мала Азия. Обстоятелствата обаче се обърнаха срещу този план, докато апостолът не стигна до заключението, че Господ възпрепятства тези усилия. В сън Павел видя човек, облечен като македонец, който го повика и му каза: „Ела в Македония и ни помогни.“ Приемайки това като божествено водителство, Август 2026 г.

Павел незабавно започна пътуването, което го отведе в Европа. (Деяния на апостолите 16:6-10) Това беше несъмнено доказателство за Божието ръководство над всички интереси на Неговата Църква.

Филипи, един от главните градове на Македония, беше първото място в библейските записи, където Благата вест беше проповядвана в Европа. Павел и спътниците му научиха за едно малко религиозно събрание, което се провеждаше всеки съботен ден край реката извън градската порта. Това беше молитвено събрание и място за поклонение и общение. Събралите се там бяха предимно, ако не и изцяло, жени. Деяния на апостолите 16:12,13

Сред тези жени беше Лидия, за която в нашия ключов стих се казва, че „почиташе Бога“. „Търговка на пурпур“ се отнася до професията ѝ на производителка на багрила. Багрилата бяха доста скъпи в древността, а знанието как да се произвеждат носеше финансова печалба. По тази причина се предполага, че Лидия е била в добро финансово състояние. Слушането на Павел, който проповядваше Евангелието, не само отвори сърцето ѝ и просвети очите на нейното разбиране, но я подтикна и да се подчини на него с пълно посвещение. След това тя символизира това посвещение чрез водно кръщение – „тя и дома ѝ“. Деяния на апостолите 16:14,15

След като прие Евангелието, Лидия използва дома си и средствата си в служба на Бога, като покани Павел и спътниците му да отседнат при нея. Тя не възприемаше гостоприемството като

бreme, а като привилегия. Приемайки слугите на Господа, тя прослави Бога и укрепи делото на Истината на това място. Деяния на апостолите 16:15

Гостоприемството на Лидия ни учи на смирение и на подходяща духовна учтивост. Павел и спътниците му не се натрапиха на нея, нито изискваха подкрепа, въпреки че бяха служили с духовни неща на нея и на дома ѝ. Тя, от друга страна, искрено настояваше с поканата си, като каза, че ако я сметнат за вярна на Господа, да влязат в дома ѝ. Това показва както нейното искрено желание да служи, така и внимателния дух на Павел и онези, които бяха с него, които избягваха да се натрапват на другите.

Примерът на Лидия показва, че Бог може да използва един посветен човек в много по-голям божествен план. Това ни напомня, че никое искрено служение не е прекалено малко, когато се върши за Господа. Подготвеното сърце, верното влияние в дома и гостоприемният дух могат да се превърнат в канали на благословение.

Видения от Господа

***„Аз не бях непокорен на небесното
видение.“***

Деяния на апостолите 26:19

По времето, когато Библията беше в процес на подготовка, голяма част от Божиите наставления и предупреждения към Неговия народ, както и Откровението за Неговите планове и цели, бяха предадени чрез „видения“. Тези видения често, ако не винаги, бяха от чудотворен характер и толкова впечатляващи, че не оставяха никакво съмнение в съзнанието на онези, на които бяха дадени, че предоставената информация е от Господа.

Тези видения не бяха давани, за да задоволят любопитството, а за да могат тези, които ги получаваха, да бъдат подготвени да сътрудничат на Господа в осъществяването на Неговите планове – било за самите тях, било за другите, или и за двете. В много случаи в Писанията виденията се споменават като „гласът“ на Господа, който говори на Своя народ. Достатъчен е един поглед към Библията, за да се убеди човек колко голямо значение Бог е придавал на послушанието към Неговия глас и колко тежки последствия биха настъпили в резултат на непослушанието.

Виденията в Стария Завет

Бог говори на Ной не само за да го уведоми за предстоящия потоп, но и за да може той да се

подготви за спасението на себе си и своето семейство. (Битие 6:13-18; Евреи 11:7) Бог също така говори на Авраам в Ур, разкри му намерението Си да благослови всички племена на земята и му даде указания да напусне своя народ и да отиде в земята, която ще му покаже. Благословенията, които щяха да произтекат от този контакт с Господа, зависеха от послушанието на Авраам към тези указания. Битие 12:1-3

Бог се яви на Мойсей при горящия храст и го натовари с мисията да бъде велик избавител на своя народ. Дори земята, върху която стоеше Мойсей в момента, когато му беше дадено видението, стана свята, или осветена, защото Бог я използваше като мястото, където предаваше на Своя слуга информация за това, което искаше той да направи. (Изход 3:1-10) Ако Мойсей оттогава нататък искаше да се радва на продължителната благосклонност на Господа, той нямаше друг избор, освен да се подчини на видението.

На пророк Исаия бе дадено видение, в което той видя Господа „високо издигнат“. (Исаия 6:1, 8) В това видение Исаия чу Господ да пита: „Кого да изпратя и кой ще отиде за нас?“ Отговорът на пророка беше: „Ето ме; изпрати ме.“ Тази заповед беше смисълът на повечето видения, с които Господ благоволяваше към Своя народ в древността, макар и не винаги да беше изразена толкова ясно.

Видения в Новия Завет

Най-забележителното видение, споменато в Новия Завет, беше това, дадено на Йоан Кръстител по време на кръщението на Исус. Йоан видя Божия Дух да слиза върху Исус и чу „глас от небето, който казваше: Това е Моят възлюбен Син, в Когото имам благоволение.“ (Матей 3:16, 17; Йоан 1:31–34) Тук, на тридесетгодишна възраст, Исус започваше Своего земно служение. Той беше дошъл, за да изпълни волята на Своя Небесен Отец — всичко, което беше записано в „ „ „том на книгата“, Стария Завет. (Псалтир 40:6-8; Евреи 10:5-9) Всички указания, записани в Стария Завет за напътствие на Учителя, бяха записани под прякото вдъхновение на Светия Дух. Нямаше никой, който да тълкува значението им. Дори за съвършения ум на Исус, за да разбере същността им, беше необходимо да му бъде дадено специално Откровение — видение — и именно с това той беше благословен, когато небесата се отвориха пред него.

Исус беше дошъл, за да извърши нещата, които бяха написани за Него. Когато значението им беше разкрито, Той без колебание се зае с задачата да ги изпълни. С каква огромна цена Исус се подчини на небесното видение! Периодът на Неговото служение беше кратък, а всеки ден беше изтощителен. Той беше хулен от враговете си, неразбран от приятелите си, а голямото „противоречие на грешниците“ накрая доведе до ареста му, съда и жестокото разпъване на кръста. (Евреи 12:3) Това беше смисълът на видението. Исус трябваше да бъде

воден „като агне на клане“. (Исая 53:7) Той трябваше да даде плътта си „за живота на света“. (Йоан 1:29; 6:51) Той трябваше да бъде „човек на скърби и запознат с мъката“. (Исая 53:3) Той беше послушен на Небесния Си Отец във всички тези трудни изпитания. Той научи какво означава да бъдеш послушен, дори когато преминаваш през тежки изпитания на страдание. Евреи 2:10; 5:8

За да компенсира цената на послушанието, Учителят получи и богата награда, дори докато даваше живота си. Мирът и радостта, които изпита, повече от компенсираха жертвата, която правеше. (Йоан 14:27) Наистина, именно това му даде възможност да бъде послушен „заради радостта, която му беше поставена“, и да издържи „кръста, пренебрегвайки срама“. (Евреи 12:2) Вярно, това беше бъдеща радост; но очакването ѝ и пълната му увереност, че ще получи обещаната награда, дадоха на Исус настоящ мир и радост, които светът нито можеше да му даде, нито да му отнеме. Така, макар да беше „човек на скърби“, той без съмнение беше в мир с Небесния си Отец. „Радостта на Господа“ беше неговата сила. Неемия 8:10

Видението на Павел

Саул от Тарс винаги беше бил ревностен слуга на Бога, макар че в началото беше сгрешил в разбирането си за това, което Господ искаше от него. Именно по време на една поръчка за погрешно насочено служение той беше удостоен с онова откровено видение, споменато в нашия встъпителен текст, и за което по-късно

свидетелства, че не е бил непокорен. Именно това видение спря Саул от погрешния му път. То му разкри мястото, което трябваше да заеме като състрадалец с Христос, и задачата, която трябваше да изпълни като апостол на езичниците. Деяния на апостолите 9:1-16

Що се отнася до земното служение на Павел за Христос, може би най-краткото обобщение на дълбоките му последствия за Павел е дадено в изявлението, отправено към Анания, когато Господ, в видение, го натовари да каже на Саул какви велики неща щеше да претърпи заради Неговото име. (Деяния на апостолите 9:16) Послушанието към небесното видение наистина означаваше много страдания за Павел. (2 Коринтяни 11:23-28; 12:7-10) Той се радваше на това, защото видението разкри, че има привилегията да страда заедно с Учителя си за великата месианска кауза. Колосяни 1:24

Тези страдания дойдоха поради неговото послушание към видението — послушание в това да разказва на другите това, което Господ му беше разкрил по чуден начин. След като заяви пред Агрипа, че не е бил непокорен на видението, Павел добави: „Първо проповядвах на онези в Дамаск, после в Ерусалим и из цяла Юдея, а също и на езичниците, че всички трябва да се покаят за греховете си и да се обърнат към Бога — и да докажат, че са се променили чрез добрите дела, които вършат.“ (Деяния на апостолите 26:20) „Поради тези причини“, обясни Павел на царя, той беше обвинен от събратята си юдеи. (Деяния на апостолите 26:21) В резултат на това той продължи да бъде

преследван както от юдеи, така и от езичници, докато накрая не завърши земния си път. 2 Тимотей 4:7,8; Деяния на апостолите 20:17-25

Тъй като Павел имаше безусловна вяра в Господа и знаеше, че в живота му няма да бъде допуснато нищо, което да не е за неговото най-висше духовно благо, той се радваше на душевен и сърдечен покой. Той обаче нямаше покой от натрапчивата спешност да отдаде живота си в послушание към небесното видение. Дали в еврейските синагоги, в езическите храмове, на борда на кораб или в затвора, единствената всепоглъщаща страст в живота му беше да предаде на другите смисъла на това небесно видение. Познанието, което му беше разкрито, беше, че Исус е Христос и че надеждата както на църквата, така и на света се съсредоточаваше в Него като Изкупител. Видението допълнително определяше Христос като Този, Който щеше да царува, докато всички врагове бъдат поставени под нозете Му, дори и великият враг – смъртта. 1 Тимотей 2:5-7; 1 Коринтяни 1:23; 15:25,26

Вярността на Павел не се изчерпваше само със свидетелстването за Евангелието на Христос. Той беше ревностен в служението си към братята и не се страхуваше да им проповядва „целия съвет на Бога“. (Деяния на апостолите 20:27) Той беше верен защитник на вярата и открито се противопоставяше на духа на плътското в църквата. Той подчертаваше, че Христос е истинският глава на църквата и че е неуместно братята му да казват: „Аз съм от Павел“ или „Аз съм от Аполос“. 1 Коринтяни 3:4

Краят на века

Пророчествата на Павел, Петър и Йоан ни уверяват, че Божият народ в края на настоящия век ще бъде благословен с по-голямо разбиране за Божиите планове и цели. Самият Учител свидетелства за същото. Описвайки начина на Своего завръщане и Второто Си Присъствие, Исус каза: „Както светкавицата [гръцки: ярко сияние] идва от изток и блести чак до запад, така ще бъде и пришествието [гръцки: присъствието] на Човешкия Син.“ (Матей 24:27) Колко красива е метафората за зората на слънцето, която Исус използва, за да илюстрира постепенното разкриване на светлината на Истината в деня на Неговото присъствие. Въпреки че това разкриване е било постепенно, в крайна сметка пълният и ясен блясък на Неговото присъствие ще прогони мрака на всяко зло, невежество, суеверие и грях. Макар да сме уверени, че в крайна сметка и в резултат на присъствието на Учителя „познанието за славата на Господа“ ще изпълни цялата земя „както водите покриват морето“, самите ученици на Учителя са първите, които ще бъдат озарени от светлината на Неговото присъствие. Авакум 2:14

Използвайки още една илюстрация на Истината, която ще бъде дадена на домакинството на вярата в края на века, Исус обясни, че когато се върне, ще ги служи с „храна в подходящото време“. (Матей 24:45-47; Лука 12:37) Съвместното свидетелство на Исус и апостолите разкрива, че Божият народ по това време трябва да очаква да бъде благословен с по-дълбоко разбиране на Истините, записани в Библията.

Въпреки това в Писанията няма нищо, което да сочи, че това видение за последните дни ще бъде дадено от Бога по чудотворен начин, както в миналото, когато Той просветляваше умовете на пророците, апостолите и нашия Господ Исус. По-нататъшни видения от този род вече не са необходими, тъй като всички Божии планове и цели са записани в Писанията.

Имаме основание да вярваме, че на Божия народ в този край на века е дадено специално разбиране на Божието Слово, и то по начина, посочен в пророчествата. Това, което трябва да разберем, е дали това разбиране всъщност е Божият план и визията, която до голяма степен беше изгубена от погледа ни през многото векове на Тъмните векове. Трябва да проверим дали то е в хармония с обещанията и пророчествата на Божието Слово.

Божият план

Имаме ли тогава, в настоящия момент, посланието на Истината? Когато става въпрос за разбирането на целия Божий план за изкуплението и спасението на човечеството, не можем правилно да разграничим Истината от заблудата, просто като разгледаме една или дори няколко отделни точки от учението. Това, което първо трябва да определим, е централната тема на Божия план и великата цел, към която води всяка подробност от този план. Какво се разкрива, когато изследваме пророчествата и обещанията на Божието Слово? Това е фактът, че Бог възнамерява да установи царство тук, на земята, което ще потуши бунта на падналото

човечество срещу Неговата суверенна воля, и че човечеството, като приеме Божието осигуряване на живот чрез Христос, може да бъде възстановено до съвършенство и да живее вечно.

Исус обобщи тази велика тема, когато ни научи да се молим: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето.“ (Матей 6:10) Пророк Исаия разкрива, че осъществяването на този божествен замисъл не зависи от крехката плътска сила, а че „управлението ще бъде върху рамото Му [на Исус]“ и че „ревността на Господа на Силите ще извърши това“. Исаия 9:6,7

Тази велика тема пронизва Божието Слово. Тя просто означава, че божественият замисъл е общата рамка на това, което Бог ще направи за крайното благословение на човека. Църквата се отклони от тази фундаментална истина на Библията в продължение на много векове. Вместо да се моли и да очаква Божието царство да управлява и благослови света, постепенно бе създадено човешко царство чрез обединяването на църквата и държавата. Това се наричаше „християнски свят“ и, макар че властта и влиянието на тази система днес са значително по-малки, основният принцип, върху който тя се основаваше, все още управлява мисленето и действията на онези, които не са просветени от Божието свято слово. Този принцип изглежда е, че ако човек не свърши Божието дело вместо Него, то изобщо няма да бъде свършено. Резултатът от това е, че мнозина в момента са слепи за факта, че Бог има план за

благословието на народите и ще осъществи този план независимо от човешката помощ.

Разочарование — след това разбиране

Преди великото разкриване на Истината в този край на века изследователи на пророчествата, като Уилям Милър и други през първата половина на XIX век, бяха открили чрез знаменията на времето и чрез определени пророчества, че завръщането на Учителя е наближило. Те обаче претърпяха разочарование в очакванията си, защото не бяха разбрали начина, по който щеше да се състои завръщането на Христос, като предполагаха, че Той ще дойде като човек с белези от пирони по ръцете и краката. Те бяха пренебрегнали факта, че Той беше дал плътта Си за живота на света и беше възкръснал от мъртвите като славно божествено същество, невидимо за човешките очи. Следователно, когато се завърне, Той ще бъде невидим, „като крадец“, неразпознат от никого, освен от онези, които „бдяха“ и отбелязваха изпълнението на пророчествата. Откровение 16:15; Матей 24:42, 43

Не след дълго, през втората половина на XIX век, група усърдни изследователи на Библията в продължение на значителен период от време изучаваха пророчествата. Една от великите истини, която стана ясна благодарение на това изучаване, беше целта на завръщането на Господа. Писанията показваха, че Той ще се завърне, за да възстанови човечеството към живот, а не за да унищожи земята, и че пророческият край на света всъщност е краят на

сегашния зъл обществен ред и установяването на нов ред – „нови небеса и нова земя, свят, изпълнен с Божията праведност...” (2 Петрово 3:13) В Деяния на апостолите 3:20,21 апостол Петър говори за Божия план, който трябваше да се изпълни чрез и от Христос по време на Неговото Второ Пришествие. Той го описва като „времена на възстановяване на всичко“ и добави, че именно за това Бог е свидетелствал „чрез устата на всичките Си свети пророци от началото на света“. Това беше гласът на Бога – видението – както го чува пророците от „ “ и го разкриха на Петър и на нас.

Видението днес

Видението за Истината, което е достигнало до нас днес по Божия определен начин и за което се радваме, е всеобхватно. То обхваща смисъла на всички велики видения, които Бог е дал на Своя народ в древността. Ной може би не е разбрал това видение така, както го разбираме днес, нито е осъзнал, че преживяванията му, свързани с края на онзи свят, са били предзнаменование за „дните на Човешкия Син“, в които живеем сега, приближавайки края на този „настоящ зъл свят“. (Матей 24:37–39; Галатяни 1:4) И все пак за Ной беше благословение да бъде уведомен за идващия потоп и да му бъде дадена привилегията да служи във връзка с него.

Колко ли трябва да се е радвал Авраам, когато Бог му е съобщил намерението Си да благослови всички семейства на земята чрез неговото семе! Той обаче не е знаел, че това „семе“ на благословието ще бъде семе на вярата, съставено от Исус и членовете на тялото Му,

които страдат и умират с Него, за да могат да живеят и да царуват с Него. Галатяни 3:16, 27–29

Мойсей беше изпълнен с благоговение, когато видя горящия храст и чу гласа на Бога, който му заповяда да си събуе обувките, защото мястото, на което стоеше, беше свята земя. Той научи, че ще бъде избавител на народа си от Египет и ще бъде техен законодател. Той обаче получи малко прозрение за по-голямото избавление, което предстоеше да дойде за цялото човечество, и за примирението както на юдеите, така и на езичниците с Бога съгласно условията на Новия завет. Макар да е вярно, че Мойсей пророкува, че ще дойде някой по-велик от него, подобно на другите пророци от Стария Завет, съмнително е дали той е разбирал много ясно последствията от това и от другите си пророчества. Второзаконие 18:15-19; Деяния на апостолите 3:22-26; Деяния 7:37; Евреи 12:18-24

Исая видя Господа „високо издигнат“ и това видение го вдъхнови да изпълнява волята на такъв възвишен и свят, но неговото видение за Бога не разкри напълно славата на божествения характер, такава, каквато я виждаме днес. Исая не разбираше, както ние имаме привилегията да разбираме, чудната дълбочина и хармония на Божиите качества — Неговата мъдрост, справедливост, любов и сила — толкова подходящо изобразени в „серафимите“, които той видя в видението си. Исая 6:1-8

Когато небесата се отвориха пред Исус, му бе разкрито значението на старозаветните пророчества относно целта на Неговото земно

служение – че Той трябваше да пострада и да умре за човечеството. Тогава не беше възможно да изложи напълно тези неща на учениците Си, защото, както каза Исус, те не бяха способни „да ги понесат сега“. (Йоан 16:12) Когато по-късно Исус им разкри Писанията относно смисъла на смъртта Си, сърцата им пламнаха, тъй като придобиха по-голямо разбиране за тези неща. Лука 24:32

Едва на Петдесетница смисълът на видението се разшири, за да включи „призванието“ на църквата. (Деяния на апостолите 2:36-39) Тогава последователите на Христос научиха по-пълно за своята привилегия да страдат и да умрат с Учителя, като по този начин да имат дял в „подобрите жертви“ на този век. (Евреи 9:23) Тази скъпоценна истина също беше изгубена от погледа по време на Тъмните векове, но тя е част от славното видение, с което сме благословени днес.

Видението, на което Павел не се противопостави, беше славно във всичките си последствия. В него той видя, че Божият план е напреднал, за да включи езичниците и да им предложи възможността да станат сънаследници с евреите в обещанията за царството. (Ефесяни 2:11-22) По-късно на Павел бяха дадени и други видения. Той беше „отнесен до третото небе“ и до „рая“ — „нови небеса и нова земя, където обитава правдата“ — и видя неща, за които не му беше позволено да говори, защото тогава още не беше дошло времето. (2 Коринтяни 12:1-4; 2 Петрово 3:13) Днес и ние можем да видим с околото на вярата „третото небе“ и да разберем какво е

видял Павел в „рая“. Той видя Божия замисъл за бъдещо възстановяване, вече осъществено, и цялото човечество, живеещо в световен Едем на съвършен живот и мир на земята. (Исая 51:3; Езекиил 36:33-36) На Павел не му беше позволено да разкаже това, което видя, но на нас нашето видение ни повелява да разкажем на целия свят блажената вест за Христовото царство, което скоро ще бъде установено! Матей 24:14; 2 Тимотей 4:2

Отговорност за истината

Както вече отбелязахме, когато в древността Бог давал видения на Своите слуги, те представлявали поръчки за служение. Същото важи и за видението за Истината, с което Бог ни е благословил. Има нещо, което трябва да направим във връзка с това. За нас то също е поръчка за служение, както и поръчка, която включва условия и изисквания, които трябва да бъдат изпълнени, за да бъде нашето служение „свято, угодно на Бога“. Римляни 12:1

Искаме ръцете ни да бъдат използвани в Божието служение. Искаме краката ни да бъдат бързи в носенето на посланието за божествената любов, за да „утешим всички, които скърбят“ (Исая 61:2). Желаем да използваме устните и езиците си, за да разказваме за Неговата любов. Наистина, ако усвоим правилния дух на видението, ще искаме всичко, което притежаваме, да бъде използвано в Божието служение. „Нищо, Господи, няма да задържа“, ще кажем на Този, Който е отворил очите на нашето

разбиране, за да видим Неговата слава. С радост ще Му посветим всичко, което имаме.

Всичко това е част от нашето пълно подчинение на небесното видение. Павел написа, че трябва да подчиняваме „всяка мисъл“ на Христос. (2 Коринтяни 10:5) Нищо по-малко от това няма да бъде напълно угодно на Господа. Христос каза, че трябва да оставим светлината си да блести, и освен това очерта многото качества на праведността, които ще направят нашето носене на светлината приемливо за Бога. (Матей 5:16; Филипияни 2:15) Нека, тогава, се предадем изцяло на силата на Истината и, в нашето подчинение на видението, да се радваме на каквито и да са преживяванията, които могат да последват. Времето е кратко. Нека бъдем верни, докато все още имаме тази възможност.